

at hjemle Aftryk af saadanne Digte paa Concertprogrammer.

Vitr. d er optaget i Henhold til et af Kunstakademiet fremsat Forslag. Ogsaa denne Regel har sine Betænkeligheder, men den kan vanskeligt afvises, naar Reglen i Vitr. c bibeholdes.

Af de af Folketingsudvalget (1892) gjorde Ændringsforslag ere de to første, gaende ud paa i Nr. 2 at forandre „et Aar“ til „ti Aar“ samt i Nr. 5 at ændre „et Aar“ til „to Aar“, optagne.

Derimod er der i nærværende Forslag ikke optaget nogen Bestemmelse om Ret til at forbyde Referater af offentlige Foredrag, idet det paa den ene Side formentlig ikke vil være ubetænkeligt at beståre Pressens Udgang til at omtale alt, hvad der foregaar offentligt, medens den, der offentligt har reist et Spørgsmaal, ikke har noget billigt Krav paa, at kunne modtætte sig, at hans Udtalelser gengives og imødegaaes. Hvor Forholdene gøre saadant rimeligt, vil en Foredragsholders udtalte Ønske om ikke at refereres, vistnok som Regel godvilligt blive efterkommet. En udtrykkelig Anerkendelse af Referatretten er i alle Løbe anset for overflødig, og det er derfor heller ikke her fundet nødvendigt udtrykkeligt at hjemle denne selvfolgelige Ret.

I Paragraffens Slutningsbestemmelse er benyttet det norske Forslags Udtryk „Kilde“ (jfr. Lov 1857 § 13 Nr. 2), som baade omfattende Forfatterens og Komponistens Navn eller Forfattermærke og Bærkets Titel. Den af Folketingsudvalget (1892) foreslaaede Tilføjelse bliver derved overflødig.

Overensstemmende med det norske Udkast er Bestemmelsen om Aftryk i Aviser eller Tidsskrifter i nærværende Forslag sat i en egen Paragraf (§ 15).

Til § 16.

Denne Paragraf svarer til § 20 i Lov af 29de December 1857. Da Konfiskation bør finde Sted uden Hensyn til Handlingens Tilregnelighed, Straf og Erstatning derimod kun idømmes for tilregnelige Krænkelser, er det rigtigt at fordele Bestemmelserne herom i 2 Paragraffer. I Konsekvens af Reglen i § 1 maa Konfiskationen efter § 16 ogsaa udstrækkes til ulovlige Afskrifter samt til alle Eksemplarer, der ere bestemte til Offentliggørelse — ikke blot til Salg — altsaa ogsaa til Ublejning, gratis Uddeling o. l. Forfatterretten kræntes lige saa vel herved som ved Salg. — En særlig Regel tiltrænges for det Tilfælde, at kun en Del af et Værk er ulovlig Gengivelse af et andet. Dernæst savnes i Lov 1857 § 20 en Regel

angaaende Konfiskation af Former, Plader og lignende, og navnlig en Bestemmelse svarende til Lov af 31te Mars 1864 § 7, at Ublevering til den forurettede kun bør ske mod Erstatning¹). At hjemle Konfiskation til Fordel for Forfatteren uden Bederlag vil ofte føre til en aldeles umotiveret Berigelse for denne. Den her opstillede Regel giver ham alt, hvad han har billigt Krav paa, og bør derfor foretrakkes. Men saa synes det omvendt billigt, at den forurettede kan fordre Burdering foretagen, forinden han erklærer, om han ønsker Ublevering, da han ellers ikke kan være sikker paa, om han vil være tjent hermed.

Næstsidste Stykke i § 16 tilsigter kun at udfylde et Hul i den gældende Ret og behøver næppe særlig Begrundelse; jfr. ogsaa herved svensk Lov (1877) § 16.

Medens det turde være betænkeligt at paalægge det offentlige en almindelig Forvaringspligt, saaledes som i det oprindelige norske Forslag foreslaaet, maa det erkendes, at den sædvanlige Fremgangsmaade, Tilintgørelse, kan føre til Ubilligheder, naar de i Paragraffen omtalte Handlinger ere foretagne i begrundet god Tro. I Paragraffens sidste Stykke er derfor indtaget en særlig Regel for dette Tilfælde, idet det dog er fundet rigtigere at paalægge Ejeren selv at drage Omjorg for, at Eksemplarerne tages i offentlig Forvaring, og at bære de dermed forbundne Omkostninger, end at paalægge det offentlige at tage Initiativet og bære de ved Forvaringen foranledigede Udgifter.

Til § 17.

Overensstemmende med det norske Forslag er det foreskrevet, at Erstatningen skal beregnes efter Bogladepriisen for den sidste retmæssige Udgave, idet det danske Forslags med den gældende danske Ret stemmende Regel, at Erstatningen simpelthen fastsættes til Bogladepriisen for de solgte Antal Eksemplarer, ofte vil medføre, at den krænkede faar mere end fuld Erstatning.

De øvrige Ændringer ere blot redaktionelle og skulle fremhæve, at Erstatningspligt først indtræder ved Offentliggørelsen.

Saa vel denne Paragraf som ved §§ 18 og 20 turde det være rigtigt at bibeholde Ordene „forsættligt eller uagtsomt“

¹) Saaledes ogsaa tysk Lov § 27, hollandsk Lov Art. 21, ungarsk Lov § 21. Derimod norsk Lov (1876) § 25, svensk Lov § 15, fransk Lov af 12. Juli 1793 Art. 3, ungarsk Lov af 1ste Juli 1842 (5 og 6 Vict. C. 45 f. 23).